

«МЕТАМОРФОЗИ» З ПЕРЕМОГОЮ. МАЙЖЕ ЗА ОВІДІЕМ

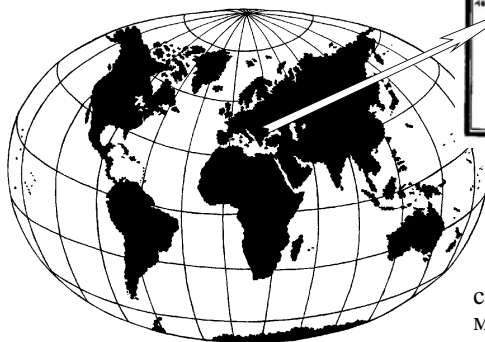
5 вересня головна кореспондентка ABC News з міжнародних питань Марти Раддац (інтерв'ю вийшло в етер 7 вересня в програмі ABC News «This Week») поцікавились у Володимира Зеленського, як виглядає перемога для його країни, що перебуває у стані війни. Прозвучала дещо несподівана відповідь: «[Путін] хоче, звичайно, повністю нас окупувати. Для нього це [є] перемогою. І доки він не зможе цього зробити, перемога на нашому боці. Ось чому для нас виживання є перемогою. Тому що ми виживаємо зі своєю ідентичністю, зі своєю країною, зі своєю незалежністю».

Під час виступу на засіданні у форматі «Рамштайн» 9 січня 2025 року Зеленський говорив дещо інше: «Я роблю все можливе, щоб цього року ця війна завершилася гідно для України та всієї Європи».

Ба більше. 2 лютого 2025 року в інтерв'ю Associated Press (<https://apnews.com/article/russia-ukraine-war-trump-talksceasefire-00af5f61f1faf41e78a3b4e072c21a14>) президент України заявив: «Ми боремося, ми тримаємося, ми робимо все, щоб наблизити мир. І сьогодні ми, як ніколи за ці три роки війни, близькі до нього (! – О. Р.)».

І раптом: «для нас виживання є перемогою»... Що за метаморфоза трапилась з розумінням української Звитяги над московитами?

Згадаймо. 16 жовтня 2024 року Володимир Зеленський презентував у Верховній Раді План перемоги України у війні проти Росії. Щоправда ньому не йшлося про мобілізацію, про будівництво фортифікаційних ВПК, створення мережі учбових центрів для підготовки особового складу ЗСУ, про боротьбу з корупцією. В стилі хуцпи були оголошені вимоги до колективного Заходу, які можна тлумачити як своєрідний шантаж: не дасте, мовляв, чого хочемо, то будете винні у нашій поразці. Один з найхарактерніших фрагментів виступу: «Росія повинна програти у війні проти України. І це не «заморожування». І це не торгівля територіями чи суверенітетом України. Ми повинні реалізувати План перемоги, щоб примусити Росію бути на Саміті миру та бути готовою закінчити війну».

Була ще й Формула миру: «Українці заслуговують на достойний мир. План перемоги прокладе шлях до цього. План перемоги – це гарантія, що божевільні в Кремлі втратять можливість продовжувати війну. І тому План перемоги є мостом до реалізації Формули, до реалізації Саміту, шляхом до чесної дипломатії»...

Зрозумівши, що План перемоги розкритиковано, Володимир Зеленський 19 листопада 2024 року представив у Верховній Раді внутрішній План стійкості – стандартний набір пафосних слів, гучних декларацій, банальних фраз про все хороше проти всього поганого. Жодної згадки про те, що війна почалася 2014 року...

Згодом, в інтерв'ю Sky News 30 листопада 2024 року Володимир Зеленський запевнив: «Ми зробимо все, щоб закінчити цю війну. І ми маємо всі можливості, щоб закінчити цю війну наступного року (2025! – О. Р.). Ми можемо це робити, але тільки разом з Європою, разом з США і, звичайно, разом з Україною». Однак широко розрекламовані 30 безпекових угод з яскравими світлинами «охочих і рішучих» так і не наблизили доогоочувану Перемогу й мир.

Раніше, 5 січня 2023 року, звертаючись до громадян Росії, Володимир Зеленський заявив, що «війна закінчиться, коли російські солдати або підуть, або ми їх виженемо».

Не сталося так, як гадалося. Майже через три роки президентський оптимізм вивітрився: «Для нас вижи-

вання є перемогою. Тому що ми виживаємо зі своєю ідентичністю, зі своєю країною, зі своєю незалежністю».

Стан невизначеності в суспільстві загострився. Він не додав громадянам здорового глузду та критичності мислення. Приміром, серед посполитих досі гуляє алогічне резюме: «За Зеленського проголосувало 73,2% українців». Попри те, що в абсолютних цифрах проголосувало 13 541 528 виборців – МЕНШЕ ПОЛОВИНИ громадян України, які мали право голосу.

Та ми не про це. Виживання держав і націй уможливлене наявністю зброї. Її відсутність передбачає ліквідацію суверенності. Як колись сказав Наполеон, для ведення війни необхідні три речі: по-перше – гроші, по-друге – гроші і по-третє – гроші. А що в нас? До кінця 2025 року на війну Україні бракує 300 мільярдів гривень – діра в бюджеті оборони велетенська.

Майже одразу після оголошеного Зеленським висновку, що «для нас виживання є перемогою» відомий правник і громадський діяч Геннадій Друзенко висловив суперечливу думку. Мовляв, завершення російсько-української війни можливе, коли «ми звільнимось від одержимості нищити все російське, а натомість сфокусуємось на розбудові українського світу. Який буде саме українським, а не антиросійським. Який буде світом любові до свого, а не ненависті до чужого. Який буде достатньо сильним та свідомим своєї сили, аби спокійно прийняти імперську, радянську та російськомовну частину нашої культурної та історичної спадщини».

Помовчимо. Видатний англійський політик, прем'єр-міністр Великобританії, етнічний єврей Бенджамін Дізраелі дотримувався іншої думки, на-

голошуючи, що «національне питання – ключ до всіх загадок світової історії. Національна належність – єдина істина». У ток-шоу після прем'єри фільму «ДНК-портрет нації» (листопад 2012 року) взяв участь Давід Мільман, помічник головного рабина України. Він акцентував, що «є націоналістом, а націоналізм – це основа національної ідеї. Без поваги до себе жодна країна не може існувати. Бо тільки поважаючи себе, можна поважати інші народи. І коли люди України перестануть вважати себе малоросами і почнуть себе поважати – хай вони називають себе арійцями, хай вони називають себе націоналістами».

Націоналізм – це своєрідна імунна система, яка різко підвищує опірність будь-якої нації в її боротьбі проти поневолювачів. Націоналізм є ефективним засобом захисту нації від етноциду, тобто від духовного нищення. Нині для українців найбільшою загрозою є етноцид, який фізично зберігає націю, але нищить її духовно. З початком російсько-української широкомасштабної війни Українська держава потребує люстрації, реформ, мілітаризації, потребує розвитку ефективної системи самозахисту від інформаційної агресії ворога. І тут громадянський націоналізм має сказати своє слово. Бо «нація пермагає у своїй країні тільки тоді, коли її очолює еліта, наснажена філософією націоналізму» (Джузеппе Мацціні, діяч національно-визвольного руху Італії).

Національна ідея – це не економічний прагматизм, не бажання хоча б жити заможніше, а непростий шлях

до самоствердження української державної (а отже й власної) суб'єктності на світовій арені, вироблення чіткої ідентичності з-поміж інших націй та народностей. Одним з важливих елементів втілення національної ідеї має стати відтворення власної Культури. «Нема культури – нема держави» (Іван Марчук, художник).

І тому в цьому контексті дивно звучать міркування уже цитованого Геннадія Друзенка: «Я не найвний настільки, аби вірити, що повернення Пушкіна до шкільної програми чи російської мови у публічний дискурс припинять цю війну чи можуть гарантувати тривкими і тривалий мир. Ба більше, я точно не закликаю цього робити. Але ми маємо припинити гоніння на все російське (! – О. Р.). Бо-дай тому, що така поведінка лише підтверджує путінський наратив, що Україна перетворилась на «антиРосію», а Москва не може собі дозволити мати під боком відверто ворожу державу, яка є інструментом Заходу зі знищення Росії».

Шукати винних серед москвитів, євреїв, представників Заходу і Сходу – справа невдячна. Аби перемогти підступного ворога українці мають виробити в собі почуття самоповаги, гідності, глибоке розуміння власної історії. Треба знаходити в собі найкращі якості, відтак культивувати їх, попри всі перешкоди. Аби здобути Перемогу треба щоб УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ містила в собі передусім такі складові: мілітарність, науку, економіку, культуру, дипломатію і геополітику. Має бути спільне бачення майбутнього. В тилу і на фронті.

Передусім слід виходити з державницьких амбіцій. Українці мають поставити і перед собою, і перед владою завдання підвищити статус та роль своєї батьківщини у світі – UKRAINA, not the Ukraine. Це має стати осяжною колективною мрією українців. Конче маємо знайти відповідь на запитання: «Для чого живемо, навіщо нам держава»? Маємо усвідомити свою особливу місію, щоб не розчинитись у глобалізованому світі. Економічний добробут не може бути ідеалом. Треба інтенсивно шукати власний шлях розвитку, а це неабияка інтелектуальна праця. Лише копіювати чуже – безглуздо. Про інновації треба думати, про модернізацію економіки. В умовах війни. Для цього потрібна національна Мрія. А ще патріотизму слід навчитися. Усім громадянам України. Без винятку.

Після ухвалення суперечливої урядової постанови, яка дозволяє чоловікам віком 18–22 років тимчасово виїжджати з України, бізнес зіткнувся з хвилею звільнень у цій віковій категорії. За даними видання NV, хлопці віком до 22 років почали звільнятися з популярних компаній через можливість виїзду за кордон. Метаморфоза? У «Новій Пошті» за 10 днів у цій віковій категорії звільнилося 170 людей. Зазначається, що після постанови Кабміну з ресторанів компанії !FEST пішло 20% від загальної кількості хлопців 18–22 років. Звільняються офіціанти, кухарі та баристи. Крім того, звільнення працівників такої вікової категорії також зафіксована в АТБ та Фокстроті.

З таким молодечим «патріотизмом» точно не переможемо ворога, не «виживемо зі своєю ідентичністю, зі своєю країною, зі своєю незалежністю». Чи розуміє це Володимир Зеленський? Чи усвідомлює, що треба зробити, аби не втратити українську державність? На жаль, він стратегічно не мислить: «У мене немає часу думати стратегічно. Я часто думаю тактично в інтересах України». Цього замало аби дати Україні шанс на Перемогу, не позбавити її майбутнього. Що треба зробити задля Звитяги добре знали Карл Густав Маннергейм і Вінстон Черчилль. Але на них Володимир Зеленський не схожий. Разом з тим треба визнати, що й нинішній Європі бракує Черчилля і Маннергейма...

І це метаморфоза. Політична. Але вже європейського стибу.

Олег К. РОМАНЧУК

